

[Gillstrup]

domsvurderinger, skal kommunerne ikke belastes med efter Fremskridtspartiets mening.

Forholdet er det – det er jo det, der fører til, at skyld- og vurderingsrådet ikke kan leve mere – at ca. 80 pct. af de 1,9 mio. ejendommers ansættelser faktisk beror på oplysninger, som behandles bedst på edb, nemlig ved at man får tingene ind fra salgsstatistikker og tinglysningskontorer og lignende og så simpelt hen grupperer og beregner det. Så dér har de ikke nogen plads mere.

De resterende 20 pct. er jo i meget vidt omfang så svære ting, at det faktisk ikke er til at finde ud af. Jeg har rendt rundt som vurderingsmand oppe i skovene i Nordsjælland for at finde ud af, hvad det skal være med herlighedsværdier, og hvad skovløberhuse eventuelt kunne udlejes til til nogle fjollede, rige københavnere. Når man så har Helsingør Skibsværft, hvad skal det ansættes til, eller Nakskov Skibsværft og Lindø Skibsværft osv.? Det er ikke noget, som man kan overlade til kommunale folk.

Men hvad skal man så gøre? Ja, dér er jo den mest antibureaukratiske holdning – og vel også den sagligt rigtige – det, som vor tidligere kollega fra Det Konservative Folkeparti, hr. Lauritz Birck, anførte, da han sagde: Vi laver et vurderingssystem uden én eneste embedsmand. Vi gør det på den måde, at vi siger, at den mand, der ejer en ejendom, selv kan meddele, hvad ejendommen er værd, og det skatteansættes den så for, indtil han med 14 dages varsel har ændret det, men vel at mærke således, at når han først har erklæret, at hans ejendom er 200.000 kr. værd, så er han pligtig at sælge for 200.000 kr., når der kommer en mand med 200.000 kr. i kontanter og siger: Nu vil jeg købe din ejendom! Se, det var en liberal løsning uden nogen som helst embedsmænd! Det er faktisk fornuftigt og sagligt. Men regeringen har vel ikke ryggrad til at tage, hvad der kan komme af historier i B.T. og Ekstra Bladet og TV-Aktuelt og anden smudspressen om de mærkelige virkninger, der kan komme ud af det.

Derfor må vi altså se at finde frem til et andet vurderingssystem. Hvis vi skal opretholde det vurderingssystem, vi har i dag, der kun drejer sig om det processuelle – og det skal vi jo – kommer vi ikke uden om, at så må vi, hvad angår de 20 pct. af ejendommene, som er svære at vurdere, løse det efter den model, som er skitse- ret i Fremskridtspartiets forslag fra december

måned 1975, og som man kan læse i Folketings- tidende, tillæg A, og som sikkert alle har præ- sent – ellers kan man få spaltenummeret af mig. Det er den model, som Fremskridtspartiet vil arbejde ud fra på dét punkt.

Et andet af de områder, hvor skatteministe- ren vil reformere, er vedrørende klagereglerne – hvad enten det drejer sig om vurderinger eller skatteansættelser. Klageregler er baseret på den samme livsløgn, som SF tidligere i dag har fremturet med heroppefra, nemlig at der er nogen retfærdighed i det, og at disse vældig kloge mennesker – Per Gudme, og hvad de hedder i Landsskatteretten – ved meget, meget mere end dem derude i kommunerne, og derfor er pr. definition det, Landsskatteretten kommer til, klo- gere end det, man er kommet til på et lavere ni- veau. Det har vist ikke meget at gøre med de virkelige forhold at opfatte klagevejen på den måde.

Derfor vil det være langt mere rationelt at af- skaffe skatteankenævn og Landsskatteret osv. og simpelt hen sige, at vi udruster 15–20 men- nesker, som vi anser for nogenlunde fornuftige, giver dem en pæn og god hyre og lader dem rej- se rundt i landet. Så kan de efter eget skøn som enkeltmennesker tage de sager op, de får hen- vendelser om, eller som de i øvrigt finder frem til ved at besøge de lokale skattevæsener, og så har disse 15–20 mennesker hver for sig bemyn- digelse til at ændre en given skatteansættelse. Derved får vi et enkelt klageapparat, der funge- rer ude på stedet. Man kan gå ud på ejendom- men, i stedet for at man sidder i palæet nede i Imperialbygningen, eller hvor man nu plejer at sidde, når man er klageinstans. Det er langt enklere.

Så vil man også lave om på inddrivelsessyste- met, og det er ærlig talt, når man læser, hvad skatteministeren har skrevet, noget, der ser ud til at blive noget frygtelig mismask.

I øjeblikket er det stort set sådan, at det er pantefogderne, som jo er kommunalt ansat – det er selvfølgelig ikke afgørende, om de får de- res lønningscheck fra den ene eller anden kasse – der tager sig af inddrivelsen.

Nu vil man lade noget af inddrivelsen gå over til staten, og noget af inddrivelsen vil man lade blive i kommunerne. Med alle de overlap- ninger, der er, og med folk, der skifter over fra det ene til det andet, er det sikkert ikke nogen særlig god idé at gøre det på den måde.